

Μήνας Ἀπρίλιος

15 Ἀπριλίου 2018.

Εἰς τήν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ.

Ἰωάν. 20, 19 – 31.

Κυριακὴ τοῦ Ἀντίπασχα σήμερα καί ἐδῶ καί μία ἐβδομάδα εἰσήλθαμε στήν πιό χαρούμενη περίοδο τοῦ ἔτους, στήν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου. Τό Πεντηκοστάριο εἶναι, ἐκτός ἀπό βιβλίο τῆς Ἐκκλησίας, μία περίοδος πού ξεκινάει μέ τήν ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί ὀλοκληρώνεται μετά ἀπό πενήντα ἡμέρες μέ τήν ἑορτή τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμον, δηλαδή τῆς Πεντηκοστῆς.

Αὐτή ἡ περίοδος εἶναι ἰδιαιτέρως λαμπρή καί χαρούμενη ὄχι μόνον ἐπειδή ἑορτάζουμε τή νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τοῦ θανάτου, ἀλλά καί ἐπειδή σ' ὀλόκληρη τή διάρκειά της ἡ Ἐκκλησία διακηρύσσει τή διδασκαλία της γιά τή Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι μία διδασκαλία ἡ ὁποία στηρίζεται στό κείμενο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, πού μίλησε πληρέστερα ἀπό κάθε ἄλλον γιά τή Θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Ὅλες τίς

Κυριακές πού θ' ακολουθήσουν μέχρι τήν Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς θ' ἀκοῦμε ἀποσπάσματα ἀπό τό κατά Ἰωάννην εὐαγγέλιο. Θά εἶναι ἀποσπάσματα πού θά μᾶς δείχνουν διαφορετικές πτυχές τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ σημερινή Κυριακή, λοιπόν, μᾶς δίνει τρία μεγάλα μηνύματα: Πρῶτον, τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τό δέχθηκαν ὅλοι μέ πολύ μεγάλη δυσκολία, ἀκόμη καί οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου μας. Καί δικαιολογημένα. Δέν εἶναι φυσικό νά γίνει εὐκόλα ἀποδεκτό ἕνα τέτοιο γεγονός. Δεύτερον, κανείς δέν εἶδε τό Χριστό νά ἀνασταίνεται. Ὅλοι πίστεψαν στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή Τόν εἶδαν πολλές φορές μετά τήν Ἀνάστασή Του. Ὁ πῖο δύσπιστος ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ Θωμᾶς, γι' αὐτό τίς ἐπιφυλάξεις του τίς παρουσιάζει πρῶτες ἢ Ἐκκλησία μας. Τρίτον, τό σημαντικώτερο στοιχεῖο ἀπό τή Θεότητα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κυριότητά Του, δηλαδή ἡ κυριαρχική ἐξουσία Του. Αὐτό, λοιπόν, ὁμολογεῖ σήμερα ὁ πρῶτος θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Θωμᾶς.

Πρῶτον, ἡ δυσκολία μέ τήν ὁποία ἔγινε ἀποδεκτή ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία δυσκο-

λία πού δέν ξεπεράστηκε ποτέ από τούς ανθρώπους. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι τόσο σημαντικό καί τόσο ὑπερφυσικό καί ὑπέρλογο γεγονός, πού τό φτωχό ἀνθρώπινο μυαλό προσπαθεῖ νά ὀχυρωθεῖ ἀπέναντί του ἀπορρίπτοντάς το. Ἔτσι λοιπόν οἱ Ἑβραῖοι προσπάθησαν νά διαστρεβλώσουν τό γεγονός πληρώνοντας τούς στρατιῶτες νά ὁμολογήσουν πώς οἱ μαθητές ἔκλεψαν τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Στή συνέχεια προσπάθησαν νά ἐξοντώσουν μέ κάθε τρόπο ὅποιον μιλοῦσε γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Οἱ Ἀθηναῖοι, ὅταν ἄκουσαν τόν Παῦλο νά μιλάει γιά τήν Ἀνάσταση, τόν κοροΐδεψαν λέγοντάς του: «ἀκουσόμεθά σου καί πάλιν», σά νά τοῦ ἔλεγαν ὅτι τούς ἔλεγε εὐχάριστα παραμύθια, πού θά τ' ἄκουγαν καί πάλι μέ χαρά. Στή συνέχεια ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας ἔχυσαν τό αἷμα τους, ἐπειδή ἀκριβῶς ὁμολόγησαν τήν πίστη τους ὅχι ἀπλῶς στό Χριστό ἀλλά στόν ἀναστημένο Χριστό. Στό πέρασμα τῶν αἰώνων ὅλοι οἱ πολέμιοι τοῦ χριστιανισμοῦ πιά πολύ ἀπό καθετί ἄλλο πολέμησαν τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, διότι ἤξεραν καί πάντοτε ξέρουν πώς αὐτή εἶναι ἡ βάση τοῦ Εὐαγγελίου. Καί

σήμερα οί άνθρωποι δέχονται τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μέ μεγάλη δυσκολία. Γι' αὐτό ὁ Χριστός μακάρισε αὐτούς οί ὁποῖοι θά πιστέψουν χωρίς νά δοῦν. Ἡ ἀπλή πίστη, χωρίς τήν ἀνάγκη τῶν αἰσθητῶν ἀποδείξεων, εἶναι ἡ πιό ἐλεύθερη καί ἡ πιό δυνατή, γι' αὐτό τή μακαρίζει ὁ Χριστός. «Μακάριοι οί μή οἰδόντες καί πιστεύοντες». Σ' αὐτούς ἄς προσπαθοῦμε κι ἐμεῖς νά ἐνταχθοῦμε, γιά νά εἴμαστε ἀντάξιοι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Δεύτερον, κανείς δέν εἶδε τό Χριστό νά ἀνασταίνεται. Πολλοί, ὅμως, εἶδαν τόν Κύριο ἀναστημένο. Ὁ Κύριος πάντοτε στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζεται ὡς ὁ νικητής τοῦ θανάτου. Ἀναστημένο τό Χριστό δέν Τόν εἶδαν μόνον οἱ δώδεκα μαθητές Του, Τόν εἶδαν καί οἱ μυροφόρες, Τόν εἶδαν καί πολλοί μαθητές Του ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα, Τόν εἶδε καί ἡ Παναγία Μητέρα Του. Ἀργότερα ὁ διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ Σαούλ τόν ἀναστημένο Χριστό εἶδε καί ἔγινε ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος. Μέ τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας κοινωνοῦμε ὅλες οἱ γενεές τῶν ὀρθοδόξων μέ τόν ἀναστημένο Χριστό. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας

εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Πολύ ἀπλά αὐτό σημαίνει πώς, ἐφόσον αἰσθανόμαστε τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στή ζωή μας, αἰσθανόμαστε καί τήν Ἀνάστασή Του σάν ἓνα διαρκές γεγονός, πού τό ζοῦμε καί τό χαιρόμαστε. Ὁ χριστιανός, λοιπόν, εἶναι πάντοτε χαρούμενος καί αἰσιόδοξος, ἀκόμη καί στά δυσκολώτερα προβλήματα τῆς ζωῆς του, διότι, ὅ,τι καί ἄν ἔχει νά ἀντιμετωπίσει, τό ἀντιμετωπίζει μέσ' ἀπό τό πρίσμα καί τήν προοπτική τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καμιά δυσκολία τῆς ζωῆς μας δέν εἶναι μεγαλύτερη ἀπό τό θάνατο. Ἐφόσον νικήθηκε ὁ θάνατος, ἄρα ὅλα τά προβλήματα τῆς ζωῆς μας ἔχουν τή λύση τους.

Τό τρίτο μήνυμα τῆς σημερινῆς ἡμέρας ἔχει νά κάνει μέ τή θεολογικώτατη ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ. Ἀκοῦμε τό Θωμᾶ σήμερα νά ἀναφωνεῖ: «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου». Αὐτή ἡ ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου δίνει μία ιδιότητα τῆς Θεότητας τοῦ Χριστοῦ, πού δέν πρέπει ποτέ νά ξεχνοῦμε. Εἶναι ἡ ιδιότητα τῆς κυριότητος. Ὁ Θωμᾶς ἀναγνωρίζει τό Χριστό ὡς Κύριό του. Πόσο ἀλήθεια μποροῦμε νά ἔχουμε αὐτή τήν ταπείνωση καί τήν ὑποταγή τοῦ

Θωμᾶ, ὥστε στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ νά βλέπουμε κι ἐμεῖς τόν Κύριο καί ἀφέντη μας; Θά ὑποταχθοῦμε στό θέλημα τοῦ Χριστοῦ μόνον ὅταν Τόν ἀναγνωρίσουμε ὡς Κύριο τῆς ζωῆς καί τῆς ὑπάρξεώς μας. Ἀκολουθοῦμε τό θέλημά μας καί ὑπηρετοῦμε τόν ἐγωισμό μας, ἐπειδή νομίζουμε ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ μας. Αὐτή ἡ ψευδαίσθηση μᾶς κάνει δυστυχεῖς, διότι μᾶς ὀδηγεῖ στά μονοπάτια τοῦ συμφέροντος καί τῆς μοναξιᾶς. Ὅταν ἀναγνωρίσουμε τό Χριστό ὡς Κύριό μας καί παραιτηθοῦμε ἀπό τό θέλημά μας καί ἀπό τίς ἐπιθυμίες μας, τότε θά νιώσουμε πραγματικά ἐλεύθεροι. Κάθε ἀτομική ἢ κοσμική ἀναγκαιότητα θά μᾶς ἀφήνει ἀδιάφορους. Ἔτσι ἀδιάφοροι γιά καθετί πρόσκαιρο καί ἐφήμερο μπορούμε, ἀναγνωρίζοντας τήν κυριαρχική ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ πάνω μας, ν' ἀπολαύσουμε τή χαρά τῆς αἰωνιότητος, μία χαρά πού ξεκινάει ἀπό ἐδῶ καί δέν τελειώνει ποτέ. Μακάρι ὅλοι μας νά τό καταφέρουμε μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ. Ἀμήν.